

Sygn. akt II C 12/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 6 czerwca 2016 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny,
w składzie:**

Przewodniczący: S.S.R. K. Ś.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy D. B.

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 roku, w Ł. na rozprawie jawnej,

sprawy z powództwa K. D. i Ł. D.

przeciwko A. Ł.

o zapłatę 18 190,00 zł

1. oddała powództwo

2. zasądza solidarnie od K. D. i Ł. D. na rzecz A. Ł. kwotę 2 400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 12/15

UZASADNIENIE

K. D. i Ł. D. - powodowie, reprezentowani przez pełnomocnika z wyboru – adwokata, wystąpili przeciwko A. Ł. – pozwanej o zapłatę przez tę osobę na swoją rzecz 18 190,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, tytułem „odszkodowania za wadliwie wykonaną usługę położenia parkietu”, jak wskazali w pozwie. Powodowie żądali także od pozwanego zapłaty kosztów procesu.

(pozew z uzasadnieniem k. 2-5)

Pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru – adwokata, wносиła o oddalenie powództwa.

(odpowiedź na pozew z uzasadnieniem k. 50-53)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. i Ł. D. są małżeństwem.

(bezsporne)

K. D. i Ł. D. chcieli położyć parkiet na podłodze cementowej w mieszkaniu, w którym mieszkali.

(bezsporne)

W tym celu K. D. zawarła we wrześniu (...)roku umowę z A. Ł., która prowadziła działalność gospodarczą o profilu sprzedaż parkietów i kładzenie, montaż parkietu.

(bezsporne)

W ramach tej umowy, K. D. kupiła od A. Ł. deski w ilości potrzebnej do ich położenia w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D., wraz z klejem, środkami niezbędnymi do montażu tych desek. Strony tej umowy ustaliły, że A. Ł. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej położy w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D. te deski. Ceną za kupowane przez K. D. deski, środki niezbędne do położenia desek i za usługę w postaci położenia tych desek była kwota 14 000,00 zł, która została zapłacona przez K. D. A. Ł..

(bezsporne)

Przed zawarciem tej umowy K. D. poinformowała, że w mieszkaniu, gdzie mają być położone deski jest ogrzewanie podłogowe.

(bezsporne)

Deski, które zostały wybrane przez K. D. nie miały informacji producenta, że nie mogą, nie powinny być kładzione w pomieszczeniach, gdzie jest ogrzewanie podłogowe.

(bezsporne)

A. Ł. oświadczyła, kierując się brakiem ostrzeżenia producenta wyżej wskazanych desek, że deski wybrane przez K. D. mogą być położone w pomieszczeniach, gdzie jest ogrzewanie podłogowe. Nadto, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej A. Ł. sprzedaje deski bambusowe, to jest takie jak wyżej wskazane sprzedane i położone w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D., które pochodzą z importu wykonywanego przez Przedsiębiorstwo Produkcji (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w O., który to podmiot wskazuje, że takie deski mogą być układane i użytkowane na podłożu z ogrzewaniem podłogowym po spełnieniu warunku wilgotności podłoża o wartości nie większej niż 1,8 % przy podłożu cementowym i spełnianiu jeszcze innych warunków dotyczących samego montażu desek i późniejszego użytkowania pomieszczenia, w którym takie deski zostały położone, które to warunki ów podmiot wskazuje.

(bezsporne)

Przed zawarciem wyżej wskazanej umowy został dokonany pomiar wilgotności podłoża w mieszkaniu, gdzie miałyby być położone wyżej wskazane deski, przy pomocy urządzenia CM. Pomiar wilgotności podłoża wskazał wartość 1,3 %, przy wilgotności powietrza 60 %.

(bezsporne)

Pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez A. Ł. w mieszkaniu, gdzie miałyby być położone wyżej wskazane deski dokonali pomiarów wilgotności podłoża przy pomocy urządzenia CM. Pomiar wilgotności podłoża wskazał wartość 1,3 %. Następnie, deski wskazane powyżej zostały położone w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D., co nastąpiło we wrześniu 2013 roku.

(bezsporne)

Pomiaru wilgotności podłoża cementowego dla potrzeb prac parkieciarskich dokonuje się przy użyciu urządzenia CM.

(opinia biegłego sądowego k. 67-75 i z dnia 23 maja 2016 roku)

Wilgotność podłoża cementowego właściwa do tego by można kłaść na nim deski, parkiet, wskazać winna wartość do 1,5 %, w przypadku podłoża cementowego z ogrzewaniem podłogowym.

(opinia biegłego sądowego k. 67-75 i z dnia 23 maja 2016 roku)

Po okresie około miesiąca od daty położenia wyżej wskazanych desek w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D., na prawie całej powierzchni tychże desek zaczęły występować nierówności, deski pokrzywiły się w ten sposób, że krawędzie desek uniosły się, tworząc łuki.

(bezsporne)

Przyczyną zaistniałego stanu rzeczy była absorpcja przez położone deski wilgoci z podłoża.

(bezsporne , a także opinia biegłego sądowego k. 67-75 i z dnia 23 maja 2016 roku)

K. D. wezwała w dniu (...)roku A. Ł., wobec zaistniałego stanu rzeczy wskazanego powyżej, do naprawy położonego parkietu lub jego wymiany.

(bezsporne , a także dokument prywatny zatytułowany (...) k. 12)

Pracownicy przedsiębiorstwa prowadzonego przez A. Ł. w dniu 23 października 2013 roku wycieli dwie dylatacje w podłodzie, na której zostały położone wyżej wskazane deski, która to dylatacja miała na celu usunięcie powstałego stanu parkietu położonego w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D..

(bezsporne)

Po wykonaniu dylatacji nie uległ jednak zmianie stan parkietu położonego w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D..

Wykonanie jakiegokolwiek dylatacji nie mogło wpłynąć na poprawę zaistniałego stanu parkietu położonego w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D..

(opinia biegłego sądowego k. 67-75 i z dnia 23 maja 2016 roku)

Wykonanie cyklizacji wyżej wskazanych desek nie mogło wpłynąć na poprawę zaistniałego stanu parkietu położonego w mieszkaniu zajmowanym przez K. D. i Ł. D..

(opinia biegłego sądowego k. 67-75 i z dnia 23 maja 2016 roku)

K. D. i Ł. D. w dniu 3 grudnia 2013 roku złożyli oświadczenie A. Ł., że odstępują od umowy żądają zwrotu kwoty zapłaconej za wykonaną usługę i zapłaty za konieczne koszty zerwania położonego parkietu. A. Ł. nie zapłaciła pieniędzy żądanych przez K. D. i Ł. D..

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje

Sąd będąc w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego i orzekania związanym z mocą art. 321 k.p.c. przedmiotem żądania, orzekł w ramach wyznaczonych przez żądanie, które zostało sprecyzowane przez zawodowego pełnomocnika, bo adwokata, jako „o odszkodowanie za wadliwie wykonaną usługę położenia parkietu”. Skoro powodowie, i to reprezentowani przez pełnomocnika zawodowego, bo przez adwokata, wnosili o „odszkodowanie”, a jako podstawę faktyczną tego żądania wskazywali na twierdzenie o „wadliwym wykonaniu usługi” przez pozwaną, to Sąd tylko w takim zakresie był władny rozstrzygać i był ograniczony w zakresie koniecznych dla rozstrzygnięcia ustaleń co do faktów. To powodowie jako inicjatorzy postępowania zdecydowali w jakim zakresie ma się toczyć postępowanie. Przez to Sąd mógł rozstrzygać wyłącznie w ramach wytyczonych przez powodów jako gospodarza postępowania, co też uczynił. Sąd nie mógł z urzędu zmienić przedmiotu postępowania i samowolnie przyjąć, że przedmiotem postępowania jest coś innego niż to, czego żądali powodowie i odnosić się do innych podstaw faktycznych aniżeli te, na jakich oparte zostało żądanie powodów, zwłaszcza, że powodowie wskazywali także podstawę prawną dochodzonego żądania. Taką ingerencję z strony Sądu uniemożliwia brzmienie wskazanego powyżej przepisu art. 321 k.p.c., który to przepis

stanowi, że Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem. Wobec powyższego, zakres ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia w prowadzonym postępowaniu musiał być adekwatny do zgłoszonego żądania, jako że wskazane żądanie stało się nośnikiem treści faktycznych i jurydycznych w tej sprawie. W tych warunkach Sąd oddalił powództwo, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, z przyczyn, o których poniżej i na podstawie przepisów jak poniżej.

Strony zawarły umowę o dzieło regulowaną normą art. 627 i następnych ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 93 ze zm.), dalej wskazywaną jako „k.c.”, której mocą pozwana za umówioną zapłatę zobowiązywała się wykonać na ich rzecz usługę wskazaną w umowie. Sąd nie znalazł podstaw w zachowaniu pozwanej, by przypisać jej winę za zaistniały, bezsporny stan ułożonego parkietu w mieszkaniu zajmowanym przez pozwanych, powstały w wyniku absorpcji wilgoci przez położony parkiet. Sami powodowie nie potrafili wskazać, na czym miałyby polegać wina pozwanej. Z samego bezspornego faktu zajścia zmian w stanie położonego parkietu nie można jeszcze wywodzić winy pozwanej w powstaniu takiego stanu rzeczy. Pozwana wykonała usługę położenia parkietu w mieszkaniu zajmowanym przez powodów w sposób profesjonalny, stosownie do zasad sztuki montażu obowiązujących w tym względzie, co zresztą nie było przedmiotem sporu ani przedmiotem procesu. Powodowie nie mieli uwag do jakości samej usługi położenia parkietu, nie mieli również uwag do sposobu przeprowadzania czynności przez pozwaną w związku z wykonywanym dziełem. Wreszcie, powodowie nie mieli uwag co do samego produktu – parkietu, który miał być kładziony w mieszkaniu zajmowanym przez powodów, do czasu jego położenia. Pozwana położenie parkietu poprzedziła wykonaniem badań podłoża, na którym ów parkiet miał być położony, a więc tak jak powinna, z użyciem właściwego narzędzia służącego ustaleniu wilgotności podłoża. Parametry wilgotności podłoża wynikające z przeprowadzenia przez pozwaną badania pomiaru wilgotności podłoża były takiej wartości, że uzasadniały przeprowadzenie prac kładzenia parkietu na tym podłożu. Pozwana przy podjęciu się i wykonywaniu tej usługi kierowała się tym, że producent wyżej wskazanych desek nie zawarł ostrzeżenia o tym, że deski wybrane przez powódkę nie nadają się do kładzenia w pomieszczeniach, gdzie jest ogrzewanie podłogowe. W tej sytuacji, pozwana mogła wywodzić z tego, że deski takie można kłaść w pomieszczeniach z ogrzewaniem podłogowym, albowiem w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pozwana sprzedaje deski bambusowe, to jest takie jak wyżej wskazane sprzedane i położone w mieszkaniu zajmowanym przez powodów, które pochodzą z importu wykonywanego przez Przedsiębiorstwo Produkcji (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w O., który to podmiot wskazuje, że takie deski mogą być układane i użytkowane na podłożu z ogrzewaniem podłogowym po spełnieniu warunku wilgotności podłoża o wartości nie większej niż 1,8 % przy podłożu cementowym i spełnianiu jeszcze innych warunków dotyczących samego montażu desek i późniejszego użytkowania pomieszczenia, w którym takie deski zostały położone, które to warunki ów podmiot wskazuje.

Powodowie upatrywali odpowiedzialności pozwanej w normie art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 roku nr 141, poz. 1176 ze zm.), dalej wskazywanej jako „ustawa”. Przepis ten w ustępie 1 wskazuje, że jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Stosownie do ustępu 4 art. 8 ustawy, jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ustępie 1 artykułu 8 ustawy, nie może żądać naprawy ani wymiany, albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Towar jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju, jak to stanowi przepis art. 4 ustawy.

Powodowie nie wykazali, że deski sprzedane im przez pozwaną nie nadawały się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany, a więc, że sprzedany powodom przez pozwaną towar – parkiet - był niezgodny z zawieraną przez

te podmioty umową. To na pozór zaskakujące stwierdzenie. Powodowie nie wykazali, z jakiego powodu doszło bądź dochodziło do absorpcji wilgoci przez ów parkiet, co było tego źródłem, że już po miesiącu użytkowania przez powodów mieszkania z położonym parkietem doszło do takiego stanu, że na prawie całej powierzchni tychże desek zaczęły występować nierówności, deski pokrzywiły się w ten sposób, że krawędzie desek uniosły się, tworząc luki, tak, że nie ma możliwości naprawy zaistniałego stanu i – tym samym – powrotu do stanu z chwili tuż po założeniu tego parkietu. Obowiązek wykazania niezgodności towaru z umową spoczywał z mocy art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. na powodach jako na tych, którzy z twierdzenia o niezgodności sprzedanego im przez pozwaną towaru wywodzili korzystne dla siebie skutki procesowe i materialnoprawne. Z bezspornego faktu, że deski parkietu po miesiącu ich użytkowania mają nierówności, luki nie można jeszcze wywodzić, że deski te nie nadawały się do kładzenia na powierzchni, gdzie jest ogrzewanie podłogowe oraz, że to przez to, że podłoga cementowa jest ogrzewana, położone na niej deski w mieszkaniu zajmowanym przez powodów znalazły się w stanie, jak w realiach przedmiotowego przypadku.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron. Dowód z przesłuchania stron jest dowodem jedynie uzupełniającym, na co wskazuje przepis art. 299 k.p.c., dowodem, który winien być przeprowadzany wyłącznie wówczas, gdy - oceniając obiektywnie - pewnych okoliczności nie można inaczej ustalić. O okolicznościach, co do których miałyby zeznawać strony mogli zeznawać świadkowie – choćby pracownicy pozwanej wykonujący umówione działo i o materii twierdzeń wskazywanych dla zgłoszonego wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron można było poczynić ustalenia za pomocą dowodów z zeznań świadków, bez uszczerbku dla możliwości poczynienia ustaleń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie. Nadto, sąd oddalił ten wniosek dowodowy, bo fakty, które zostały wskazane w zakreślonej tezie dowodowej dla tego środka dowodowego nie były sporne między stronami.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka albowiem fakty, które zostały wskazane w zakreślonej tezie dowodowej dla tego środka dowodowego nie były sporne między stronami.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu parkieciarstwa, albowiem Sąd nie znalazł podstaw by taki dowód przeprowadzać w sytuacji, gdy już jeden taki dowód został przeprowadzony, a sporządzona dotychczas opinia biegłego odpowiedziała na postawione biegłemu pytania stosownie do zakreślonej tezy dowodowej, była ona jasna, biegły przedstawił swój sposób dojścia do wniosków, które także przedstawił.

Sąd oddalił wniosek o odroczenie terminu rozprawy, albowiem pozwana była reprezentowana w procesie przez zawodowego pełnomocnika, tym samym jej prawa do należytej obrony swoich praw zostały zachowane, pomimo usprawiedliwionej nieobecności samej pozwanej na wyznaczonym terminie rozprawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty zasądzone od powodów na rzecz pozwanej złożyła się stawka minimalna zastępstwa procesowego pozwanej reprezentowanej przez pełnomocnika – adwokata, w wysokości 2 400,00 zł, obliczone zgodnie z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348).